Búzás Huba

A Tagore-sétány

füredi nocturne

léteznek, lám, mindenkit túlélő halálok,
emlékül ültetett beszélő fáitok alatt
Tagore, Salvatore néhanap megállok
és ámulom a napvesszőzött kék tavat,
mikor a túlsó partról lomhán úszik át

hatalmas karcsapásokkal az alkonyat,
majd itt, a szem ameddig el se lát,
fölnyergel, vágtat, zabolátlan
ugratva át pár parti fát...
s ti mind-mind valahányan

~ valóság? ~ szembejöttök, ráérősen, untalan, gyalog,
lombok alatt, lehet, örök életre szántan,
míg én, tudom ~ sietnék, óh, de épp csak ballagok ~
nem szenvednek időhiányban,
akik már halhatatlanok

És mint a fa

ha testet öltök majd a szélütött malomnál,
ha harmat porzik föl a nyúlcsapán, ahol
kaszálók lába Séd vizébe locskál,
elnézek túlnan... város, juhakol...
akár e fa, magányosan,

mit néha egy-egy zápor körülcsalahol,
sustorgok, meg-megrázva ág-bogam,
sejtvén, tavasz jön, hó, ha fed be,
a magvam is tán megfogan,
falelkem vágya, kedve...

az életemet ~ ősz jön? ~ nem latolgatom,
a csendben kínt, jajt, bűnt feledve
sorskérdésem se bánt, gyötör nagyon,
belenő majd a feleletbe,
tudom, egy távoli napon

Zivatar

fülledtebb napokon el-elfutok orgoványig,
átvágok még eső előtt mosadékokon,
végigmegyek a Séd rőt partjai mentén,
elhagyom Aranyoskutat... avar-
tüzek... pisláng... szitakötlenek

a fellegek, nem bír kitörni a zivatar...
pár penge-kép döfődik agyamba ~ fuss ~
emlékszem nőkre, kik erre jártak
kanárisárga ruhákban és
kék masnijukat bogozták

és mintha tenger zúgna, újra zuhogni kezd
~ oldalnyilallás ~ elhomályosul ismént,
egy pillanatra partra vetődik és
alámerül, ami volt, ki élt rég,
lehet, hogy tán sohse voltak ők